

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Beata Piwowarska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 kwietnia 2016 r. w Warszawie

sprawy z wniosku (...) S.A. w W.

z udziałem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

- o udzielenie zabezpieczenia

postanawia: oddalić wniosek.

UZASADNIENIE

1 kwietnia 2016 r. (...) S.A. w W. wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczeń o:

1. zakazanie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, reklamowania oraz składowania w celu oferowania profili do drzwi przesuwnych o następujących przekrojach poprzecznych: , oferowanych także pod nazwami handlowymi „Delhi, i „Delhi 2”, które naśladują zarejestrowany na rzecz uprawnionej wzór wspólnotowy nr (...) - (...) oraz wzór profilu „Calgary”,

2. nakazanie obowiązanej wycofania z obrotu na jej koszt profili do drzwi przesuwnych o następujących przekrojach poprzecznych: , oferowanych także pod nazwami handlowymi „Delhi, i „Delhi 2”, które naśladują zarejestrowany na rzecz uprawnionej wzór wspólnotowy nr (...) - (...) oraz wzór profilu „Calgary”,

3. zniszczenie wszystkich znajdujących się w miejscach prowadzenia przez obowiązaną działalności gospodarczej, jej magazynach, sklepach, a także u dystrybutorów obowiązanej oraz wszystkich innych miejscach, także u osób trzecich, które zostaną ustalone przez komornika w toku postępowania zabezpieczającego, profili do drzwi przesuwnych o następujących przekrojach poprzecznych: , oferowanych także pod nazwami handlowymi „Delhi, i „Delhi 2”, które naśladują zarejestrowany na rzecz uprawnionej wzór wspólnotowy nr (...) - (...) oraz wzór profilu „Calgary”,

poprzez:

1. zakazanie obowiązanej, na czas trwania postępowania, wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, reklamowania oraz składowania w celu oferowania profili do drzwi przesuwnych o następujących przekrojach poprzecznych: , oferowanych także pod nazwami handlowymi „Delhi, i „Delhi 2”, które naśladują zarejestrowany na rzecz uprawnionej wzór wspólnotowy nr (...) - (...) oraz wzór profilu „Calgary”,

2. nakazanie obowiązanej wycofania z obrotu, na czas postępowania, na jej koszt profili do drzwi przesuwnych o następujących przekrojach poprzecznych: , oferowanych także pod nazwami handlowymi „Delhi, i „Delhi 2”, które naśladują zarejestrowany na rzecz uprawnionej wzór wspólnotowy nr (...) - (...) oraz wzór profilu „Calgary”,

3. zajęcie, na czas postępowania, wszystkich znajdujących się w miejscach prowadzenia przez obowiązującą działalność gospodarczą, jej magazynach, sklepach, a także u dystrybutorów obowiązanej oraz wszystkich innych miejscach, także u osób trzecich, które zostaną ustalone przez komornika w toku postępowania zabezpieczającego, profili do drzwi przesuwnych o następujących przekrojach poprzecznych: , oferowanych także pod nazwami handlowymi „Delhi„ i „Delhi 2”, które naśladują zarejestrowany na rzecz uprawnionej wzór wspólnotowy nr (...) - (...) oraz wzór profilu „Calgary”.

Sąd ustalił, że:

(...) S.A. w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji i wprowadzania do obrotu profili do drzwi przesuwnych i systemów do szaf z drzwiami przesuwymi. Jednym z jej produktów jest cieszący się dużą popularnością na rynku profil do drzwi przesuwnych oferowanych do sprzedaży pod nazwą handlową CALGARY. (dowód: odpis z KRS, katalog, aprobata techniczna)

(...) S.A. służy prawo do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej pod nr (...) - (...), zgłoszonego 2/11/2012 r., przedstawiającego profil do drzwi: (...)

(...)

(...) (dowód: wydruki z bazy EUIPO)

Profil pod nazwą „Calgary” został zaprojektowany przez W. K. i wdrożony do produkcji przez inżynierów działu konstrukcyjnego uprawnionej. Projekt ulegał pewnym modyfikacjom, jednak produkt na nim oparty jest w sprzedaży od roku 1996 r. Bardzo podobny do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego profil został przedstawiony w katalogach (...) S.A. z 2005 r. i z 2014 r. (dowód: zaświadczenie, zatwierdzony projekt profilu „Calgary”, faktury, katalogi)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jest producentem systemów do drzwi przesuwnych, składanych i rozwieranych oraz systemów do zabudowy garderób i profili wykończeniowych. (dowód: odpis z KRS, wydruk ze strony internetowej) Obowiązana importuje z Chin, oferuje i wprowadza do obrotu pod nazwami handlowymi „Delhi” i „Delhi 2” profile o wyglądzie: (dowód: postanowienie, protokoły zajęcia, fotografie, wydruk ze strony internetowej (...))

Ich wygląd ma cechy istotne tożsame z zarejestrowanym na rzecz (...) S.A. wzorem wspólnotowym: zagłębienie półkoliste na górnej części profilu; dolna część profilu to płaski odcinek z dwoma płytkimi i wąskimi wgłębieniami do obramowań drzwi w 1/3 i 2/3 jego szerokości; zagłębienie na płytę meblową w kształcie prostokąta z jednej strony profilu w środkowej części; druga strona profilu to płaski odcinek z dwoma płytkimi wgłębieniami , szerszym wyżej i węższym niżej. W konsekwencji, na zorientowanym użytkowniku, którym jest wykonawca lub monter drzwi przesuwnych wywierają one tożsame ogólne wrażenie. (ocena normatywna)

Sąd zważył:

1. Naruszenie prawa do wzoru wspólnotowego:

Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.UE.L.02.3.1, z 5/01/2002 r.) zawiera legalną definicję, zgodnie z którą wzorem wspólnotowym jest postać całego produktu lub jego części, wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów samego produktu lub jego ornamentacji. (art. 3a) Produktem jest natomiast każdy przedmiot przemysłowy lub rękodzielniczy, włączając w to m.in. części przeznaczone do stworzenia produktu złożonego, opakowanie, wygląd zewnętrzny, symbole graficzne oraz kroje pisma typograficznego, z wyłączeniem programów komputerowych.

Z art. 85 rozporządzenia wynika domniemanie ważności, przepis ten w ust.1. stanowi bowiem, że w postępowaniu w sprawie o naruszenie zarejestrowanego wzoru wspólnotowego sądy uznają go za ważny. Jeżeli jednak w toku postępowania wywołanego pozwem wzajemnym nowość lub indywidualny charakter wzoru zostaną zaprzeczone, sąd,

uznając, że jedna z przyczyn wymienionych w art. 25 sprzeciwia się utrzymaniu wzoru, stwierdza jego nieważność. (art. 86 ust. 1a) W przeciwnym razie, oddała powództwo wzajemne. (art. 86 ust. 1b)

Zgodnie z art. 25 ust. 1, wzór wspólnotowy może zostać uznany za nieważny, m.in. gdy :

a. nie jest wzorem w rozumieniu definicji zawartej w art. 3a.,

b. nie spełnia wymogów art. 4-9.

Zarejestrowany wzór uważa się za nowy, jeśli wzór identyczny nie został udostępniony publicznie przed datą złożenia wniosku o rejestrację lub - jeśli o nie wystąpiono - przed datą pierwszeństwa. (art. 5 ust. 1b) Uważa się, że wzór udostępniono publicznie, jeżeli został on opublikowany po zarejestrowaniu lub w inny sposób, wystawiony, wykorzystany w handlu, lub w inny sposób ujawniony przed datą wskazaną w art. 5 ust. 1a i art. 6 ust. 1a lub w art. 5 ust. 1b i art. 6 ust. 1b, z wyjątkiem, gdy wydarzenia te nie mogły stać się dostatecznie znane, podczas zwykłego toku prowadzenia przez nich spraw, środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży, działającym we Wspólnocie (obecnie w Unii Europejskiej). Wzoru nie uważa się za udostępniony publicznie, jeżeli został on ujawniony osobie trzeciej pod wyraźnym lub dorozumianym warunkiem zachowania poufności. (art. 7 ust. 1 w zw. z art. 5) Art. 7 w ust. 2 określa ponadto przypadki, w których wcześniejsze ujawnienie nie jest brane pod uwagę, m.in. délai de grâce z art. 7 ust. 2b.

Wzory uważa się za identyczne, jeżeli ich cechy różnią się jedynie nieistotnymi szczegółami. (art. 5 ust. 2) Cechę nowości wzoru (rysunku, modelu) niweczy zatem wyłącznie jego tożsamość lub występowanie różnic zaledwie w nieznaczących szczegółach w porównaniu ze wzorem udostępnionym wcześniej przez publikację rejestracji, wystawienie, używanie w handlu lub w jakikolwiek inny sposób. Kryterium nowości ma charakter obiektywny ale nie absolutny. Zgodnie z art. 7 ust. 1, ocena jest zrelatywizowana i dokonywana z punktu widzenia specjalistów działających w danej branży w Unii Europejskiej. Za ujawnienie w rozumieniu art. 6 i 7 rozporządzenia nie mogą być uznane czynności, które nie mogły stać się dostatecznie znane podczas zwykłego toku prowadzenia spraw takim środowiskom. Kryteria te tworzą model zrelatywizowanej nowości obiektywnej wzoru (por. A. Tischner, Komentarz do Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 w sprawie wzorów wspólnotowych, komentarz do art. 5, LEX, a także L. Brancusi, Wzór wspólnotowy i jego zakres ochrony, Wydawnictwo C.H. Beck 2012, s.101-105).

Zarejestrowany wzór wspólnotowy cechuje indywidualny charakter, jeśli całościowe (ogólne) wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na takim użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji, od której ma być chroniony lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa. (art. 6 ust. 1b) Przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru. (art. 6 ust. 2) Określenie, czy wzór ma indywidualny charakter, powinno być uzależnione od faktu, czy ogólne wrażenie wywierane na poinformowanym użytkowniku dokonującym oglądu danego wzoru różni się wyraźnie od wrażenia związanego z istniejącą całością wzoru, przy uwzględnieniu natury produktu, do którego odnosi się wzór lub w którym się zawiera, w szczególności do sektora przemysłu, do którego należy, oraz stopień swobody twórcy podczas tworzenia danego wzoru. (pkt 14 Preambuły)

Bez znaczenia jest, że wzór pozwanego różni się od zarejestrowanego rysunku lub modelu pewną, nawet dużą liczbą szczegółów, jeśli mimo wszystko użytkownik uzna, iż w bezpośrednim porównaniu, są one do siebie podobne. Wzór będzie miał charakter indywidualny jedynie wówczas, gdy ma na tyle silną zdolność odróżniającą go od innych, że będzie mógł być zindywidualizowany (uznany za odmienny) przez zorientowanego użytkownika. (por. M. Poźniak-Niedzielska Wzór wspólnoty. w Ochrona znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych w Polsce po akcesji do Unii Europejskiej. UPRP Warszawa 2004 s.57-59)

Zorientowanym (uświadomionym) jest użytkownik bardziej wnikliwy, obiektywny, mający lepszą znajomość przedmiotu. Nie jest to sam twórca, przeciętny odbiorca ani znawca w określonej dziedzinie lecz osoba, która tkwi pomiędzy nimi. Niekoniecznie musi to też być użytkownik finalny. (M. Poźniak-Niedzielska Ochrona wzorów

przemysłowych w prawie europejskim. Europejski Przegląd Sądowy 1/2007 s.6, por. także wyroki Sądu Unii Europejskiej z 18/03/2010 r. w sprawie T-9/07 PepsiCo, z 22/06/2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen/Bosch , z 16/12/2010 r. w sprawie T-513/09 Jose Manuel Baena Grupo , z 16/06/2011 r. w sprawie T-68/10 Sphere Time , z 9/09/2011 r. w sprawie T-10/08 Kwang Yang Motor).

Ocena indywidualnego charakteru wzoru ma charakter normatywny. Podobnie jak w sprawach o naruszenie znaku towarowego, w których sąd rozstrzyga o istnieniu ryzyka konfuzji z punktu widzenia modelowego konsumenta, do kompetencji sądu należy ocena odmienności lub jej braku ogólnego wrażenia, jakie na modelowym zorientowanym użytkowniku wywołują przeciwstawiane sobie wzory. (por. wyrok Sądu Unii Europejskiej z 22/06/2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen/Bosch) Kompetencje sądu w tym zakresie nie mogą być w żadnym razie cedowane na biegłego. (inaczej Sąd Najwyższy w wyroku z 23/10/2007 r. II CSK 302/07) Normatywna ocena ogólnego wrażenia dokonywana jest zgodnie z regułami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Unii Europejskiej (m.in. wyrok Sądu UE z 18/03/2010 r. w sprawie T-9/07 Grupo Promer Mon Grafic vs. PepsiCo). Ocenie podobieństwa / odmienności ogólnego wrażenia, jakie wywołują na zorientowanym użytkowniku podlegają wzór uprawnionego i wzór zawarty lub zastosowany w produkcie domniemanego naruszcyciela, nie przeciwstawia się natomiast produktów stron. Sposób, w jaki powód używa wzoru, jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu. Jego produkt może być jednak pomocniczo wykorzystany, jeśli nie ma wątpliwości co do jego tożsamości (pozwany nie kwestionuje identyczności wzoru i ucieleśniającego go produktu powoda). Należy przy tym wyjaśnić, że porównanie to różni się od ryzyka konfuzji konsumenckiej w prawie znaków towarowych, gdzie klient, zachowujący w pamięci znak uprawnionego, myli z nim znak towarowy innego przedsiębiorcy. W przypadku wzorów, porównania – w ocenie normatywnej – dokonuje się w sposób bezpośredni (szerzej : L. Brâncuși Wzór ... s.273-360), analizując występujące między nimi podobieństwa i różnice. (por. wyroki z 22/06/2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen/Bosch , z 16/12/2010 r. w sprawie T-513/09 Jose Manuel Baena Grupo, z 16/06/2011 r. w sprawie T-68/10 Sphere Time , z 9/09/2011 r. w sprawie T-10/08 Kwang Yang Motor) Bez znaczenia są zatem oznaczenia wytwórcy, jego znaki towarowe, czy pełna informacja handlowa, ze wskazaniem pochodzeniu produktu.

Oceniając indywidualny charakter wzoru sąd rozważa na ile utrudnione jest w danej dziedzinie przemysłu tworzenie rysunków i modeli o charakterze indywidualnym. Swobodę projektanta mogą ograniczać narzucane mu względy funkcjonalne, techniczne, handlowe, ewentualnie także tendencje panujące w modzie, czy gusta nabywców. Stopień swobody twórcy przy opracowaniu wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej produktu, a także przepisów prawnych mających do niego zastosowanie. Porównania ogólnego podobieństwa przeciwstawianych sobie wzoru zarejestrowanego i wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w produkcie pozwanego dokonuje się analizując występujące między nimi podobieństwa i różnice. Zorientowany użytkownik automatycznie pomija elementy, które są typowe i wspólne wszystkim tego rodzaju produktom, koncentrując się na właściwościach, które są wyrazem twórczej swobody lub odbiegają od normy. (por. także wyroki z 22/06/2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen vs Bosch , z 16/12/2010 r. w sprawie T-513/09 Jose Manuel Baena Grupo, z 16/06/2011 r. w sprawie T-68/10 Sphere Time, z 13/11/2012 r. w sprawach połączonych T-83/11 i T-84/11 Antrax It)

W przekonaniu Sądu, wolą ustawodawcy wspólnotowego jest udzielanie ochrony wyłącznie takim wzorom (rysunkom i modelom), które wyróżniają się od dotychczasowego stanu sztuki. Decydując się na rejestrację wzoru, który nie cechuje się indywidualnym charakterem, zgłaszający musi się liczyć z tym, że zakres udzielanej mu ochrony będzie bardzo wąski lub nie otrzyma jej wcale, tracąc prawo i wynikającą z niego wyłączność używania wzoru. Nie można się w szczególności zgodzić z tym, by wzory, które stanowią zaledwie połączenie znanych i popularnych elementów, niczym istotnym się od nich nie wyróżniające, dawało zgłaszającemu przewagę konkurencyjną nad przedsiębiorcami, którzy wykorzystują wzory do nich podobne, należące już do domeny publicznej. System rejestracji nie ma bowiem wynagradzać tych, którzy jako pierwsi dokonują zgłoszeń, lecz tych, którzy tworzą rysunki i modele istotnie nowe i „oryginalne”.

W sprawach wzorów wspólnotowych sądy stosują przepisy rozporządzenia (art. 88 ust.1), a w kwestiach w nim nieuregulowanych ustawodawstwo krajowe, zarówno prawo materialne (ust. 2.) jak i procesowe, odnoszące się do

krajowego wzoru przemysłowego. Uznając, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia praw do wzoru wspólnotowego sąd stosuje, jeśli nie stoją temu na przeszkodzie ważne powody, następujące środki :

a. zakaz kontynuowania działań, które naruszają lub grożą naruszeniem wzoru,

b. zajęcie podrobionych produktów;

c. zajęcie materiałów i narzędzi wykorzystanych w przeważającej mierze do wytworzenia podrobionych produktów, jeżeli ich właściciel wiedział do jakich celów były użyte lub w danych okolicznościach było to oczywiste,

d. wszelkie środki pozwalające na nałożenie innych sankcji, adekwatnych do okoliczności, przewidzianych przepisami prawa krajowego, w tym również prawa prywatnego międzynarodowego państwa członkowskiego, w którym naruszenie miało miejsce lub istnieje jego groźba. (art. 89 ust.1) Sąd podejmuje też niezbędne decyzje zapewniające przestrzeganie tych środków, zgodnie z prawem krajowym (art. 89 ust. 2) Odnosi się to do przepisów art. 287 w zw. z art. 292 ustawy z 30/06/2000 r. prawo własności przemysłowej, zgodnie z którym:

- uprawniony, którego wzór przemysłowy został naruszony, lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać od naruszającego wzór zaniechania naruszenia, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody (ust. 1),

- sąd, rozstrzygając o naruszeniu wzoru przemysłowego, może orzec, na wniosek uprawnionego, o podaniu do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym przez sąd (ust. 2),

a także do art. 286 p.w.p., zgodnie z którym sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia. W szczególności sąd może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej albo zniszczeniu. Orzekając, sąd uwzględnia wagę naruszenia oraz interesy osób trzecich.

Art. 90 ust. 1 stanowi, że do sądów państwa członkowskiego mogą być składane wnioski o zastosowanie środków tymczasowych zabezpieczających prawa z rejestracji, które są przewidziane na mocy ich prawa dla krajowego wzoru przemysłowego. Zabezpieczenia roszczeń przedsiębiorcy w tym zakresie udziela się na zasadach ogólnych. Zgodnie z art. 730¹ k.p.c., wniosek powinien zawierać uprawdopodobnienie roszczenia oraz interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, który istnieje wówczas, gdy jego brak uniemożliwi albo poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi albo poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględnia interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należyłą ochronę prawną, a obowiązanego nie obciążać ponad potrzebę.

Zabezpieczenie roszczeń pieniężnych może nastąpić m.in. poprzez zajęcie ruchomości. (art. 747 pkt 1 k.p.c.) Jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela go w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wykluczając sposobów przewidzianych do zabezpieczenia roszczeń pieniężnych, w szczególności sąd może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania. (art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c.)

Postępowanie w sprawie o udzielenie zabezpieczenia toczy się z reguły pod nieobecność obowiązanego (potencjalnego naruszydca), który pozbawiony jest możliwości zakwestionowania ważności zarejestrowanego wzoru wspólnotowego w trybie art. 90 ust. 2. W przekonaniu Sądu domniemanie ustanowione w art. 85 ust. 1 nie zwalnia go jednak z obowiązku oceny, czy – świetle zaofiarowanego przez wnioskodawcę materiału dowodowego – można uznać wzór za nowy i cechujący się indywidualnym charakterem. Brak jednej z tych cech wyklucza uznanie przyszłych roszczeń za dostatecznie uprawdopodobnione, a w konsekwencji udzielenie zabezpieczenia.

W niniejszej sprawie (...) S.A. przedstawiła projekt techniczny z 1996 r. (dość podobny do zarejestrowanego wzoru) oraz fotografię i przekrój profilu zamieszczoną w katalogu spółki z 2004 r., a zatem ujawnione publicznie na wiele lat przed zgłoszeniem wzoru (2/11/2012 r.) Wzór zastosowany w profilu ujawnionym w 2004 r. jest praktycznie identyczny ze wzorem nr (...) - (...) we wszystkich istotnych elementach wymienionych w części ustaleń faktycznych. Nawet jeśli uznać, że drobne różnice w układzie linii są więcej niż nieistotne, przeciwstawiane sobie wzory wywołują na zorientowanym użytkowniku nieodmienne ogólne wrażenie.

Ponieważ uprawniona sama dostarczyła dowodów nieważności swego wzoru (brak nowości, a co najmniej indywidualnego charakteru), **nie ma podstaw, by stwierdzić, że roszczenia, z którymi w przyszłości zamierza wystąpić na drogę sądową zostały należycie uprawdopodobnione.**

2. Naruszenie reguł uczciwej konkurencji:

Zgodnie z jej art. 1, ustawa z dnia 16/04/1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej - w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów, nie może jednak być traktowana jako instrument służący wyeliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania przez przedsiębiorcę dominującej pozycji rynkowej. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30/09/1998 r. sygn. akt I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1) W uzasadnieniu wyroku z 11/07/2002 r. (I CKN 1319/00 OSNC 2003/5/73) Sąd Najwyższy stwierdził m.in., że założeniem ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jest ochrona atrakcyjnej siły przedsiębiorcy oraz jej oddziaływanie na krąg odbiorców. Chodzi o rozgraniczenie między działaniem uczciwym i zgodnym z prawem, a wykraczającym poza ustanowione reguły, nie zaś o ochronę konkretnego osiągnięcia. Ustawa ma zatem na celu zapewnienie prawidłowości zachowania się i działania podmiotów gospodarczych w warunkach wolnej konkurencji i dostępu do rynku na równych prawach. Realizacja konstytucyjnej zasady wolności gospodarczej uzasadnia (...) poszukiwanie równowagi między wolnością rynku i swobodą obrotu a celami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, określonymi w art. 1.

Stosownie do art. 3 ust. 1, uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek :

- czyn ma charakter konkurencyjny,
- narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta,
- jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Sąd podziela powszechnie przyjęty w doktrynie i orzecznictwie pogląd, iż przepis art. 3 w ust. 1 w sposób ogólny określa czyn nieuczciwej konkurencji, podczas gdy w ust. 2 wymienia przykładowo niektóre czyny, typizowane dodatkowo w art. 5-17, które należy wyklądać tak, że ogólne określenie i przepisy czyn nieuczciwej konkurencji uszczegóławiające pozostają w następujących relacjach:

- wymienione w ustawie czyny nie tworzą zamkniętego katalogu, za nieuczciwie konkurencyjne można uznać także działanie niewymienione w art. 5-17, jeżeli tylko spełnia ono przesłanki zdefiniowane w art. 3 ust. 1,
- wymagania określone w definicji art. 3 ust. 1 odnoszą się do czynów wymienionych w art. 5-17, a klauzula generalna pełni funkcję korygującą w stosunku do przepisów szczególnych. Gdy dany stan faktyczny, formalnie, spełnia przesłanki z art. 5-17, w rzeczywistości jednak działanie nie wykazuje któregoś ze znamion art. 3 ust. 1 (np. bezprawności, sprzeczności z dobrymi obyczajami), uznanie go za czyn nieuczciwej konkurencji nie jest możliwe.

Prawo konkurencji hołduje zasadzie *priori tempore potior iure*. Udzielenie ochrony zmierza do zabezpieczenia słuszych interesów tego przedsiębiorcy, który poniósł określone nakłady na zaprojektowanie, wprowadzenie do obrotu i promocję określonego produktu, czy na rozpoznawalność jego oznaczenia. Warunkiem uzyskania ochrony jest w każdym przypadku wykazanie pierwszeństwa rynkowego oraz zaistnienie okoliczności wskazanych w rozdziale

2. u.z.n.k. (Czyny nieuczciwej konkurencji - art. 5-17) lub deliktu tam nieujętego, ale odpowiadającego hipotezie art. 3 ust. 1.

Art. 13 ust. 1 typizuje jako czyn nieuczciwej konkurencji naśladowanie gotowego produktu, polegające na tym, że za pomocą technicznych środków reprodukcji jest kopiowana zewnętrzna jego postać, jeżeli może wprowadzić klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Nie-dozwolone naśladownictwo może [...] nie tylko dotyczyć identyczności kopii i oryginału, ale da się także rozciągnąć na przypadki odmienności wymiarów. Wystarczy taki stopień podobieństwa, który spowoduje, że przeciętny nabywca na podstawie całościowego wrażenia nie odróżni produktu wtórnego od tego pierwotnego. (M. Orliński Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11/07/2002 r., I CKN 1319/00. PPH 2004/2/54)

Samo naśladownictwo nie jest zabronione, jeżeli nie stwarza ryzyka wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Bezwzględny zakaz naśladownictwa produktów wytwarzanych przez innego przedsiębiorcę prowadziłby do powstania nieograniczonego żadnym terminem monopolu eksploatacji określonego rozwiązania technicznego i uniemożliwiałby lub co najmniej utrudniał wchodzenie na rynek innym przedsiębiorcom, prowadzącym podobną działalność. Pozostawałoby to w sprzeczności z porządkiem prawnym opartym na zasadzie wolności gospodarczej i regułach uczciwej konkurencji. Samo naśladownictwo produktów innego przedsiębiorcy, nie korzystającego ze szczególnej ochrony jego praw wyłącznych, nie jest sprzeczne z regułami konkurencji i nie uzasadnia przyjęcia istnienia czynu nieuczciwej konkurencji. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 11/08/2004 r. II CK 487/03)

Do oceny możliwości wystąpienia konfuzji między porównywalnymi produktami przyjmuje się model należycie poinformowanego, uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta. Tak określony wzorzec nie może być jednak definiowany w oderwaniu od ustalonych – odrębnie dla każdej sprawy – warunków obrotu i realiów życia gospodarczego. Możliwość konfuzji, o której mowa w art. 13 ust. 1 u.z.n.k., zachodzi wówczas, gdy dla przeciętnego odbiorcy zewnętrzna postać porównywanych produktów jest tego rodzaju, że nie jest możliwe odróżnienie oryginału od kopii. Nie jest konieczne, aby oba produkty były identyczne. Wystarczające jest podobieństwo na tyle wysokie, że przeciętny nabywca, na podstawie ogólnego i całościowego wyrażenia nie odróżnia wyrobu naśladowującego od oryginalnego. Możliwości wystąpienia konfuzji nie wyłączają przy tym drobne różnice występujące w produktach obu stron. Ocenę należy dokonać przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności towarzyszących wyborowi towaru przez klienta. Niewątpliwie znaczna różnica w jakości porównywalnych produktów, dostrzegalna wzrokowo w chwili podejmowania decyzji o ich nabyciu, może niekiedy wyłączać możliwość konfuzji. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 6/03/2014 r. V CSK 202/13) Wyczerpujące i wyraźne oznaczenie producenta na opakowaniu towaru oraz trwałe umieszczenie znaku towarowego bezpośrednio na produkcie wprowadzanym do obrotu wyłącza możliwość wywołania błędu zarówno co do tożsamości producenta, jak i produktu. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 14/11/2008 r. V CSK 162/08) Decydujące znaczenie dla wyłączenia ryzyka konfuzji może mieć zatem odmienne opakowanie produktu, zawierające odróżniające oznaczenia i informację o jego pochodzeniu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16/01/2009 r. V CSK 241/08)

W ustalonych okolicznościach sprawy nie można uznać, że działanie obowiązanej stanowi czyn nieuczciwej konkurencji stypizowany w art. 13 ust. 1 u.z.n.k., uprawniająca nie uprawdopodobniła bowiem istnienia ryzyka konfuzji konsumenckiej. Spółka (...) oferuje kwestionowane profile na stronie internetowej sevrol.com, nie ulega więc wątpliwości jakie jest ich pochodzenie. (...) S.A. nie wyjaśniła w szczególności, czy profile są w jakiś sposób oznaczone, np. etykietą na produkcie lub jego opakowaniu. Brak zatem podstaw do uznania, iż służą jej względem obowiązanej roszczenia z art. 18 u.z.n.k.

Z tych względów, Sąd postanowił o oddaleniu wniosku. (a contrario art. 730¹ k.p.c.)

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

- (...)

(...)